

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 273/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo väzbe, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 26 ods. 1 až 4, čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 47 ods. 3 v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 13 ods. 1 až 4, čl. 149, čl. 150, čl. 151 a čl. 152 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6, čl. 10 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej oznámeniami zo 6. apríla 2010 v konaniach vedených pod sp. zn. IV/2 Gn 28/2010, sp. zn. IV/2 Gn 29/2010 a sp. zn. IV/2 Gn 48/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júna 2010 doručená sťažnosť J. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 26 ods. 1 až 4, čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1 a 4, čl. 13 ods. 1 až 4, čl. 149, čl. 150, čl. 151 a čl. 152 ods. 1 a 4 ústavy a práv podľa čl. 8, čl. 10 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a jej oznámeniami zo 6. apríla 2010 v konaniach vedených pod sp. zn. IV/2 Gn 28/2010, sp. zn. IV/2 Gn 29/2010 a sp. zn. IV/2 Gn 48/2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vyslovuje nespokojnosť s postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho podnetov a opakovaného podnetu proti oznámeniam Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) proti nariadeniu riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom, ktorý podľa neho postupoval v rozpore so zákonom č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov (novelizáciou toho zákona zákonom č. 93/2008 Z. z.) tým, že obmedzil jeho pohyb ako odsúdeného a vymedzil mu priestory v ústave podľa časového plánu, prípadne určil, kedy môže sledovať televíziu a podobne. Obdobne nebol spokojný s tým, že bol uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 5 Nt 29/2008 z 23. januára 2009 na výkon trestu odňatia slobody preradený z ústavu s minimálnym stupňom stráženia do ústavu so stredným stupňom stráženia a po absolvovaní nástupného oddielu bol komisiou zaradený do diferenciačnej skupiny „C“ v súlade s ustanovením § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom, že generálna prokuratúra postupom v konaniach vedených pod sp. zn. IV/2 Gn 28/10 a sp. zn. IV/2 Gn 29/10 porušila jeho základné právo na inú právnu ochranu, právo na spravodlivé súdne konanie, právo na nezávislý a nestranný orgán (prokurátora), právo na riadne odôvodnené upovedomenie o vybavení podnetu, princíp právnej istoty a zákonnosti a ústavnosti podľa čl. 46 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 47 ods. 3, čl. 51 ods. 1, čl. 149, čl. 150, čl. 151 a čl. 152 ods. 4 a v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 4 a čl. 13 ústavy.

Obdobne sťažovateľ požadoval nálezom vysloviť, že generálna prokuratúra postupom v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 48/10 porušila jeho základné právo na inú právnu ochranu, právo na spravodlivé súdne konanie, právo na nezávislý a nestranný orgán (prokurátora), právo na riadne odôvodnené upovedomenie o vybavení opakovaného podnetu, princíp právnej istoty a zákonnosti a ústavnosti podľa čl. 46 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 47 ods. 3, čl. 51 ods. 1, čl. 149, čl. 150, čl. 151 a čl. 152 ods. 4 a v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5 v spojení s porušením zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 a čl. 13 ods. 1 až 4 ústavy, v spojení s čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 26 ods. 1 až 4 ústavy a práv podľa čl. 8, čl. 10 a čl. 14 dohovoru.

Ďalej požadoval, aby ústavný súd zrušil upovedomenia generálnej prokuratúry sp. zn. IV/2 Gn 28/10 zo 6. apríla 2010, sp. zn. IV/2 Gn 29/10 zo 6. apríla 2010 a sp. zn. IV/2 Gn 28/10 zo 6. apríla 2010 a vec jej vrátil na ďalšie konanie a zakázal generálnej prokuratúre pokračovať v porušovaní označených práv sťažovateľa. Súčasne sa domáha aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 1 000 €.

Súčasťou sťažnosti sťažovateľa bola žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom

nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľka podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú treba považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 237/05, IV. ÚS 247/05).

1. Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho označených základných práv podľa ústavy (najmä čl. 46 ods. 1 ústavy) a práv podľa dohovoru došlo postupom generálnej prokuratúry a jej oznámeniami zo 6. apríla 2010 v konaniach vedených pod sp. zn. IV/2 Gn 28/2010, sp. zn. IV/2 Gn 29/2010 a sp. zn. IV/2 Gn 48/2010, pretože generálna prokuratúra jeho podnety, resp. opakované podnety proti oznámeniam krajskej prokuratúry odložila podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Podstata nespokojnosti sťažovateľa s vybavením jeho podnetov a opakovaného podnetu spočívala tiež v tom, že generálna prokuratúra sa nestotožnila s jeho názorom, podľa ktorého mal byť zaradený do diferenciačnej skupiny „B“, a nie do diferenciačnej skupiny „C“, pričom ako dôvody preradenia orgány prokuratúry uviedli,

že sa počas výkonu trestu opakovane dopustil disciplinárneho previnenia. Ani jeho požiadavka, že pri preradení do ústavu so stredným stupňom stráženia (Dubnica nad Váhom) mal riaditeľ ústavu postupovať v jeho prípade, akoby nastúpil výkon trestu prvýkrát, nemal podľa generálnej prokuratúry žiadnu oporu v zákone a vyhláske upravujúcej výkon trestu odňatia slobody.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra.

Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou toho práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06).

Podľa § 2 zákona o prokuratúre je prokuratúra samostatná hierarchicky usporiadaná jednotná sústava štátnych orgánov na čele s generálnym prokurátorom, v ktorej pôsobia prokurátori vo vzťahoch podriadenosti a nadriadenosti.

Podľa § 31 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa ustanovenia § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa je ústavný súd toho názoru, že generálna prokuratúra sa jeho podnetmi (opakovanými podnetmi) v napadnutom konaní zaoberala a o spôsobe preskúmania riadne sťažovateľa aj vyrozumela.

1. Prvým podnetom z 2. februára 2010 sa sťažovateľ domáhal preskúmania oznámenia krajskej prokuratúry sp. zn. 3 Kn 92/09 z 11. septembra 2009. Generálna prokuratúra v tomto konaní sp. zn. IV/2 Gn 28/10 vo svojom oznámení zo 6. apríla 2010 okrem toho, že sa stotožnila s oznámením krajskej prokuratúry, uviedla, že *„zo strany Ú. D. neboli v súvislosti s podmienkami ubytovania odsúdených podľa § 18 odsek 1, odsek 2 a iné zákona č. 475/2005 Z. z... zistené žiadne pochybenia, či nedostatky aj s ohľadom a majúť na zreteli súčasné preplnenie ubytovacej kapacity tohto ústavu, ktorá skutočnosť vyplýva z písomného stanoviska riaditeľa Ú. D. sp. zn. ÚVTOS-10-26/11-2009 z 10.9.2009...*

V súvislosti s výmerou ubytovacej plochy v cele alebo izbe pre odsúdeného vo výmere najmenej 3,5 m² podotýkam, že zákon v prípadoch preplnenia ubytovacej kapacity (nadmerného zvýšenia počtu odsúdených v ústave) predpokladá, resp. umožňuje stanovenú ubytovaciu plochu na nevyhnutne potrebný čas znížiť (§ 18 odsek 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody v platnom znení)...“.

2. Druhým podnetom z 2. februára 2010 sa sťažovateľ domáhal preskúmania oznámenia krajskej prokuratúry sp. zn. 3 Kn 79/09 z 5. augusta 2009. Generálna prokuratúra v tomto konaní sp. zn. IV/2 Gn 29/10 vo svojom oznámení zo 6. apríla 2010 okrem iného uviedla:

«Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn: 5T 223/05 zo dňa 02. 03. 2006 ste boli odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením pre výkon trestu do I. nápravného výchovnej skupiny (NVS).

Uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn: 5Nt 29/2008 zo dňa 23. 01.2009, právoplatným dňa 27. 01. 2009, ste boli na výkon uvedeného trestu odňatia slobody preradený z ústavu s minimálnym stupňom stráženia do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 34T 58/2008 zo dňa 13. 02. 2009 právoplatným toho istého dňa ste boli uznany vinným z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia spolupáchatelstvom v štádiu pokusu podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 171 ods. 2 písm. b) Trestného zákona... a bol Vám uložený úhrnný súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov 8 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do I. nápravnej výchovnej skupiny (NVS) za súčasného zrušenia výroku o treste vo výmere 7 rokov uložený rozsudkom Okresného súdu v Žiline sp. zn: 5T 223/05.

Následne ste boli dňa 17 .03. 2009 premiestnený do Ú. D. z ústavu... a po absolvovaní nástupného oddielu ste boli komisiou zaradený do diferenciacnej skupiny „C“ v súlade s ustanovením § 14 ods. 1 písm. b) Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 368/2008 Z.z....

Do diferenciacnej skupiny „ B " podľa § 13 ods. 1 písm. b) citovanej vyhlášky ste neboli zaradený z dôvodu, že ste neboli súdom preradený na ďalší výkon trestu z ústavu so stredným stupňom stráženia v zmysle § 9 ods. 2 Zákona o výkone trestu odňatia slobody č. 475/2005 Z.z., v prípade, ak bol odsúdený takto súdom preradený, umiestni sa do oddielu s diferenciacnou skupinou „ B " priamo po pobyte v nástupom oddiele, čo avšak nie je Váš prípad, ako sa mylne domnievate.

Vy ste boli iba premiestnený na ďalší výkon trestu odňatia slobody do Ú. D. v súlade s rozsudkom sp. zn: 34T 58/2008 a zaradený do diferenciacnej skupiny „C“ z dôvodu, že ste sa počas výkonu trestu opakovane dopustili disciplinárneho previnenia.

Váš názor, že ústav by mal ku dňu 13. 02. 2009 postupovať rovnako, akoby ste nastúpili výkon trestu prvýkrát, nemá žiadnu oporu v zákone a vyhláške upravujúcej výkon trestu odňatia slobody.

Kedže som v postupe Ú. D. žiadne porušenie právnych noriem nezistila, Váš podnet ako nedôvodný odkladám.»

3. V poslednom prípade sa sťažovateľ opakovaným podnetom z 1. februára 2010 domáhal preskúmania oznámenia krajskej prokuratúry sp. zn. 3 Kn 56/09 z 27. mája 2009 a vybavenia jeho podnetu prokurátorom generálnej prokuratúry v liste č. k. IV/2 Gn 48/09 08 z 21. augusta 2009. Generálna prokuratúra (v zastúpení riaditeľa trestného odboru ako nadriadeného prokurátora) v tomto konaní sp. zn. IV/2 Gn 48/10 vo svojom oznámení zo 6. apríla 2010 okrem iného uviedla:

„Postup a vybavenie Vašich podnetov v predmetnej veci zo strany Krajskej prokuratúry Trenčín (upovedomenie o vybavení podnetu sp. zn. 3Kn 56/09-4 z 27.5.2009), ako i zo strany prokurátora Trestného odboru Generálnej prokuratúry (upovedomenie o vybavení opakovaného podnetu sp. zn. IV/2 Gn 48/09-8 z 21.8.2009) považujem za vecne správne a zákonom odôvodnené, pričom v podrobnostiach Vás na tieto vybavenia odkazujem...

S poukazom na doteraz uvedené a poukázané považujem Váš ďalší opakovaný podnet za vybavený, a ako nedôvodný ho odkladám.

Pretože Generálnou prokuratúrou SR boli týmto vyčerpané všetky zákonné možnosti opätovného preskúmania Vašich podnetov v tejto veci, prosím, aby ste s porozumením vzali na vedomie, že Vaše prípadné ďalšie podnety budú vybavené iba vtedy, ak budú obsahovať nové skutočnosti (§ 34 odsek 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení).“

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že zákonnou povinnosťou generálnej prokuratúry bolo na všetky podnety sťažovateľa primeraným spôsobom reagovať. Tieto povinnosti generálna prokuratúra splnila oznámeniami zo 6. apríla 2010, keď zaujala stanovisko k námietkam sťažovateľa. Skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v súlade s predstavami sťažovateľa, a tým sa odchyľila od jeho očakávaní ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a prípadne iných zaručených práv podľa ústavy a dohovoru.

Ústavný súd tiež nezistil, že by podnety a opakovaný podnet neboli riadne podľa zákona o prokuratúre preskúmané nadriadenými prokurátormi podľa platných právnych noriem, ako to tvrdí sťažovateľ a takisto nebola zistená žiadna príčinná súvislosť medzi označenými základnými právami podľa ústavy a právami podľa dohovoru, ktorá by eventuálne mohla byť posudzovaná osobitne po prípadnom možnom prijatí tejto sťažnosti na ďalšie konanie.

Z tohto dôvodu ústavný súd vyvodil zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti generálnej prokuratúre vo všetkých konaniach označených sťažovateľom a rozhodol o jej odmietnutí už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2010